

Jednoho dne se Žofie probudila jako vždy ve své posteli s nebesy. Podívala se na svůj noční stolek a vzdychla. Žofie čekala zázrak, marně. Dopis od Marcela stále nedorazil.

Na druhé straně panství Žaneta ze mlýna už stihla zamést zahradu, vytřít seník a zkontrolovat, jestli Zorian chytil nějakou myš. Myš ne. Zakousnul malou černou žirafu. Taky dobrý. To bude zámecký pán koukat. Dnešek byl totiž speciální den. Panská dcera Žofie měla zrovna zásnuby. A Žaneta už si dlouhé měsíce lámala hlavu, co dá Žofii za dar. A říkalo se, že Žofie má ráda cokoli cizího.

Žofii zrovna čekala manikúra. Odmočit, ostříhat, zabrousit. Nesnášela každou vteřinu. Marcel, kdyby tu byl, už by ji z židle plné zmaru unesl na taneční parket a protancoval s ní celý den. V tu chvíli ji komorná oznámila, že se podává snídaně. Tlustý majordomus četl seznam hostů na odpolední slavnost a jak budou následovat úkony a jmenování hosté. Žofii mezitím zaujala čokoláda. Ta ji zahřála u srdce. Už jenom Marcela a dnešek bude perfektní.

Zpátky do mlýna. Celá rodina se připravovala na zábavu v zámku. Žaneta si vybírala nejlepší sukni. Mlynář čistil Zorianovu žirafu. Hlava přijde na trofej, ze zbytku se nadělají řízky. Teď už ji jenom dotáhnout na zámek. Přistavili vůz, zapřáhli starého Napoliho, žirafí hlavu zabalili do látky a zbytek masa v pytli od mouky položili vedle. Do pytle přihodili vajíčka a strouhanku, ať mají na zámku už obaleno. Vyjeli. Cestou se zastavili v hospodě na jedno. A tady konečně potkáváme Marcela. Zmíněný Marcel žíznivě čekal. V hostinci bylo narváno, jak všichni jeli na zámek. Konečně se dočkal zlatavého moku. Dopil, zaplatil a když si všiml výpravy ze mlýna, rozjasnila se mu tvář. Mlynář mu nabídl odvoz a Marcel je varoval, že na korbel se tady čeká věčnost. A tak se všichni sebrali a i s obalovanou žirafou pokračovali vstříc zámku.

Židenice, Zvonařka, Česká, Medlánky. Kola sviští a cobydup se ocitají před branami zámeckého parku. Oslava zrovna začíná. Jakmile projeli branou, Marcel vyskočil a spěchal za Žofii. Mlynář zastavil před kuchyní a zavolal služebnictvo, že přijela zásilka. Ti se vyrojili jako mravenci a pytel i s řízky odnesli na pánev. Mlynář vzal Žanetu, Žaneta žirafí trofej a vydali se na audienci. V zástupu gratulantů vyvolala exotická trofej rozruch. “Znamenitá žirafa, mega čumím. Zorian měl zase mlsnou, co?” chválil dar mladý rytíř a Žaneta se začervenala. Trofej vyvolala obdiv i u zámeckého pána a mladé Žofie, teď už ruku v ruce s krásným Marcelem. Ihned dali trofej pověsit na stěnu k ostatním trofejím. Čumák mrtvé žirafy zářil. Zářil až moc. S tak dlouhým krkem byla totiž trofej až příliš blízko lustru, který místnost osvětloval. Celá síň se rozvoněla novou vůní. “Podává se žirafa,” ozval se majordomus a všichni zasedli ke slavnostní tabuli.

Po jídle přišel čas na slavnostní polibek. Žofie na něj čekala celý život. Konečně nadešla chvíle, kdy budou s Marcelem zasnoubeni. Zavřela oči a přiklonila se ke svému vyvolenému. A políbila žirafu. Teplo z lustru uvolnilo dlouhý krk trofeje a ta se sklonila přímo před Marcelovu tvář. Život mlynáře čekala změna. Nyní byl tím, kdo dohodil zámecké dceři na zásnuby sudokopytníka, což byla skvělá reklama. Žofie si nakonec vzala Marcela a vládli spolu šťastně a moudře. A Žaneta se Zorianem si vzájemně lovili kočky a rytíře.

Žaneto! Marceli!! Zdenooo!!!